

IZRAEL VEZETŐI

December 21., szombat délután

A gondviselő Isten olyan utakon vezeti az embert, amelyeken próbára teszi, és alkalmat ad jelleme fejlesztésére. Ezt a nagy célt akarja intézkedéseivel elérni. Így lesz nyilvánvaló, hogy engedelmes-e vagy nem. Nem lehet Isten szeretetét jó cselekedetekkel megvásárolni, de jótetteinkkel bizonyítjuk be, hogy él bennünk ez a szeretet. Ha akaratunkat alárendeljük Isten akaratának, akkor nem azért szolgálunk, hogy elnyerjük szeretetét. Ezt a szeretetet ingyen ajándékként kapjuk, és ha szeretjük Istent, örömmel engedelmeskedünk parancsainak. – *Krisztus példázatai*, 283. o.

Minden igaz keresztény arra törekszik, hogy kialakuljanak életében az isteni szeretet jellemzői: a hosszútűrés, a bőkezűség lelkületét tanúsítja, mentes lesz az irigységtől és a gyanúsítás szellemétől. Ez a jellem, ha szavakban vagy tettekben megnyilvánul, nem lesz visszautasító, megközelíthetetlen, hideg és közönyös mások iránt. Aki táplálja magában a szeretetet, annak szerény és tiszta lesz a lelkülete, és semmilyen körülmények között sem veszíti el az önuralmát. Nem tulajdonít rossz indítékot és gonosz szándékot másoknak, hanem mélyen bántja a bűn, ha Krisztus tanítványaiban fedezi azt fel...

Az Isten és emberek iránti szeretet nem elhamarkodott tettekben nyilvánul meg, nem zsarnokoskodik, nem önkényeskedik. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 123. o.

Amíg a szülők nem járnak teljes szívvel az Úr törvénye szerint, addig nem parancsolhatják meg ezt gyermekeiknek sem. Szükség van reformációra – mély és átható reformációra e vonatkozásban. A szülőknek meg kell reformálódniuk, szükség van a lelkészek reformációjára, szükség van Isten jelenlétére családjukban. Ahhoz, hogy a dolgokat másként lássák, Isten Igéjét kell családjuk tanácsadójává választaniuk.

Meg kell taníttaniuk gyermekeiket arra, hogy Isten szava szól hozzájuk, és annak fenntartás nélkül engedelmeskedniük kell. Türelmesen, kedvesen és fáradhatatlanul tanítsák gyermekeiket, hogyan éljenek Isten tetszésére! Az ilyen család gyermekei felkészülnek a hitetlenség hamis érveivel való szembenézésre. Elfogadták hitük alapjaként a Bibliát, és olyan alapra építettek, amelyet nem söpörhet el a hitetlenség áradata. – *Pátriárkák és próféták*, 143. o.

Nincs élethelyzet, az emberi életnek olyan szakasza, amelyre a Biblia ne adna értékes tanítást. Legyen bárkiről szó – uralkodó és alattvaló, gazda és szolga, vevő és eladó, kölcsönvevő és kölcsönadó, szülő és gyermek, tanár és diák – mind-mind felbecsülhetetlen értékű tanulságot találhat benne.

Isten Igéje azonban mindenekelőtt az üdvösség tervét tárja elénk: bemutatja, hogyan juthat a bűnös ember Istennel békességre; lefekteti az igazság és kötelesség elveit, amelyeknek az életünket kell szabályozniuk, és megtartásuk esetén Istentől jövő segítséget ígér. Túlmutat e gyorsan tovaszálló életen, az emberiség rövid és zűrzavaros történelmén. Szemünk elé tárja az örök korszakok hatalmas távlatait, olyan korokat, amelyeket bűn nem terhel, szomorúság nem homályosít el. Megtanítja, hogyan érhetjük el az áldottak örök hajlékát, és a lelkünkre köti, hogy reményeinket abba az országba vessük, és szívünket odakössük. – *A keresztény nevelés alapjai*, 542. o.

December 22., vasárnap – A vezetők befolyása

Salamon fokozatosan adta fel a hitét, és mire ennek tudatára ébredt, már messzire elhajolt Istentől. Szinte észrevétlenül csökkent az isteni vezetés és a menny áldása iránti bizalma. Saját erejében kezdett bízni. Lassanként megtagadta Istentől azt a rendíthetetlen engedelmességet, amely Izraelt különleges néppé tette, és egyre jobban alkalmazkodott a környező népek szokásaihoz. Engedett a sikerrel és magas tisztséggel járó kísértéseknek, elfeledkezve eredményessége Forrásáról...

Salamon, a világ egyik legnagyobb uralkodója, nagyon mélyre süllyedt, mások eszköze és rabja lett. Jelleme egykor nemes és férfias volt, most pedig gyenge, elpuhult. Ateista kételyei kiszorították az élő

Istenbe vetett hitét. Hitelensége megrontotta boldogságát, aláasta elveit, lealacsonyította életét...

Ezekben a hitehagyó években Izrael lelkileg egyre hanyatlott. Hogyan is lehetett volna másképp, amikor királyuk Sátán eszközeivel lépett szövetségre? Az ellenség ezeken az eszközökön keresztül akarta megzavarni a zsidók gondolkozását az igaz és a hamis istentisztelettel kapcsolatban; így könnyű prédává lettek... Isten magasztos és szent jelleméről alkotott fogalmaik eltompultak. Amikor letértek az engedelmesség ösvényéről, hűségükkel az igazság ellenségét ajándékozták meg. Általános gyakorlattá vált a bálványimádókkal kötött házasság. – *Próféták és királyok*, 55, 58, 59. o.

Az izraeliták negyven éven át nyögtek az elnyomás ígája alatt, de később megtértek bálványimádásukból, és alázattal, megtéréssel imádkoztak az Úrhoz szabadulásért. És nem könyörögtek hiába. Izraelben élt egy kegyességéről ismert asszony: Debóra. Az Úr őt választotta ki népe szabadítására. Ismert prófétanő volt, és bírák hiányában a nép hozzá fordult tanácsért meg igazságszolgáltatásért.

Az Úr közölte Debórával, hogy szándékában áll elpusztítani Izrael ellenségeit, és azt tanácsolta, hogy hívassa magához Bárákot...

Bárák úgy fogadta Debóra üzenetét, mint Isten szavát, viszont... mégsem volt hajlandó a kockázatos csatában részt venni, csak ha Debóra is vele tart, és erőfeszítéseit tanácsaival meg befolyásával támogatja. – *Krisztushoz hasonlóan*, 329. o.

Valamennyien hatunk másokra, és ez a hatás befolyásolja az örök sorsunkat – jelen és eljövendő javunkra, vagy pedig örök veszteségünkre...

Amikor Krisztussal lépünk közelebbi egységre, a szeretetünk, szánakozásunk, jótékony tetteink mélyebbre nyúlnak, kiszélesednek és meg is erősödnek a használattal. Krisztus követőinek szeretete és szívessége legyen széles, mint a világ. Aki csak magának és családjának él, nem fogja elnyerni a mennyet. Isten felszólítja családokat, hogy ápoljátok a szeretetet, legyetek kevésbé érzékenyek a magatok és érzékenyebbek mások fájdalmai és próbái iránt. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 528–529. o.

December 23., hétfő – Gonoszság az Úr előtt

Mialatt a jó és a gonosz befolyás küzdött a hataloméért, és Sátán mindent megtett, ami hatalmában állt, hogy teljessé tegye Akháb és Jézabel uralkodása alatti rontását, Elizeus folytatta bizonyágtévesztését. Ellenállást tapasztalt, de senki sem tudta megcáfolni szavait. Az egész országban becsülték és tisztelték. Sokan jöttek hozzá tanácsért. Jórám, Izrael királya még Jézabel életében kérte útmutatását. Egyszer pedig, amikor Damaszkuszban volt, követ jött hozzá Benhadádtól, Szíria királyától, aki szerette volna megtudni, hogy meghal-e akkori betegsége következtében. A próféta mindenkinek lelkiismeretesen bizonyágot tett olyan időben, amikor az igazságot lépten-nyomon meghamisították, és a nép többsége nyíltan lázadt a menny ellen. – *Próféták és királyok*, 255. o.

Farizeusok és szadduceusok jobban egyetértettek, mint valaha. Az eddigi megosztottság helyett egységbe tömörültek Krisztus ellen... Voltak a tanácsban más tekintélyes személyek is, akik hittek Jézusban, befolyásuk azonban mit sem ért a rosszindulatú farizeusokéval szemben...

Amikor a tanács teljesen összezavarodott, felállt Kajafás, a főpap. Kajafás büszke, kegyetlen, erőszakos, türelmetlen ember volt... Nagy hatalommal és biztonsággal így szólt: „Ti semmit sem tudtok, meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen.” (Jn 11:49–50) (...)

Sátán azt mondta nekik, hogy ha fenn akarják tartani a tekintélyüket, halálra kell adniuk Jézust. Ezt a tanácsot követték. Az a tény, hogy elveszthetik az addig gyakorolt hatalmat, elég ok volt a döntéshozatalra. Néhány kivétellel – akik nem merték elmondani gondolataikat – a Magas Tanács Isten szavának fogadta el Kajafás szavait. A tanács megkönnyebbült, a vizály megszűnt. Eldöntötték, hogy Krisztust az első adandó alkalommal halálra adják. A papok és vezetők elutasították Jézus istenségének bizonyítékát, ezzel áthatolhatatlan sötétségbe burkolták magukat. Mindenestől Sátán befolyása alá kerültek, aki igyekezett őket az örök romlás küszöbén túlra juttatni. Úgy csapta be a papokat, hogy még elégedettek is voltak magukkal. Hazafiaknak tekintették magukat, akik a nemzet üdvét keresik. – *Jézus élete*, 539–541. o.

Nem tudhatjátok, hogy naponta milyen következményei lesznek a befolyásotoknak, viszont biztosak lehettek abban, hogy vagy jó vagy rossz lesz ez a hatás. A jó szívú és jóindulatú emberek közül sokan hagyják, hogy figyelmüket elvonják a világi kívánságok és gyönyörök, miközben az őket figyelő, vezetésre váró lelkeket elragadja az ár, és reménytelen helyzetbe kerülnek...

Dobjatok be egy kavicsot a tóba, és egy hullám keletkezik, aztán még egy és még egy; s miközben a hullámok terjednek, a kör tágul, míg nem partot ér. Látszólag jelentéktelen befolyásunk hasonlóképpen terjed túl azon, amit ismerünk, és amit az ellenőrzésünk alatt tudunk tartani. – *Egészségügyi tanácsok*, 413. o.

December 24., kedd – Bátorság és megerősítés

A keresztény élet több, mint ahogyan sokan gondolják. Nem csupán szelídségből, türelemből, alázatosságból és kedvességből áll. Ezek az erények fontosak, de szükség van bátorságra, erőfeszítésre, határozottságra és kitartásra is. Az az út, amelyet Krisztus mutat, keskeny út, az önmegettagadás ösvénye. Erre az útra csak erős jellemű, határozott emberek tudnak rálépni, a nehézségek és csüggesztő körülmények árán is csak előre menni.

Kitartó emberekre van szükség, olyan emberekre, akik nem várnak arra, hogy útjuk simára legyen gyalulva, és minden akadály leomoljon; olyan emberekre, akik új életre keltik az elcsüggedt munkások lankadó erőfeszítéseit; olyan emberekre, akiknek a szívét átmelegíti a keresztény szeretet, és kezük erős a Mester munkájának végzéséhez...

Az igazi keresztényt olyan állhatatosság jellemzi, amelyet nem törhetnek meg, sem nem gyengíthetnek a kedvezőtlen körülmények. Olyan erkölcsös, gerinces és becsületes embereknek kell lennünk, akiket hidegen hagy a hízelgés, és akiket nem lehet sem megvesztegetni, sem megfélemlíteni. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 497–498. o.

Elengedhetetlenül szükségünk van reménységre és bátorságra, hogy tökéletesen tudjunk szolgálni Istennek. Ezek a hit gyümölcsei. A csüggedés bűnös és észszerűtlen dolog. Isten képes és kész „teljebben” adni szolgálainak az erőt, amelyre szükségük van a próba-

tétel és megpróbáltatás idején. Talán úgy tűnik, hogy az Úr művének ellenségei jó és biztos alapokra fektették le terveiket.

Isten azonban megdöntheti a legbiztosabb terveket is. Meg is dönti, amikor és ahogyan jónak látja – ha szolgálai hitét már eléggé megpróbálta. Van biztos orvosság a csüggedtek számára: a hit, az ima és a munka. A hit és tevékenység napról napra növekvő biztonságérzetet és megelégedést ad. Kísért-e az a gondolat, hogy átengedd magad a nyugtalanító balsejtelmeknek és a teljes csüggedésnek? A legsötétebb napokban se félj! Akkor sem, ha a látszat nagyon ijesztő. Higgy Istenben! Ő tudja, mire van szükséged. Nála van minden hatalom. Szeretete és könyörülete végtelen, kimeríthetetlen... Szükségletük szerinti erőt ad szolgálainak. Pál apostol tanúsította: „De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz... Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12:9–10) – *Próféták és királyok*, 164. o.

Mindazokra áldás árad, akik élő kapcsolatban vannak Jézus Krisztussal. Jézus nem azért hív magához, hogy csak néhány óra erejéig felfrissítsen kegyelmével és jelenlétével, hogy aztán kiüzzön a világosságból, és tőle elszakadva járjunk csüggedésben és sötétségben. Nem, nem! Hanem azt mondja, ott kell maradnunk, hogy vele lakhassunk, és Ő velünk. Ahol az Ő munkáját végzik, ott az Úr jelen van kedvességével, szeretetével és együttérzésével. Készített számotokra és számomra is egy helyet, ahol vele lakhatunk. Ő a mi menedékünk. Egyre több és egyre mélységesebb tapasztalatokat kell szereznünk. Végtelen szeretetében Jézus a menny teljességét kitarta előttünk... Beszélj bátorlással, hittel és reménységgel. Testvérem és testvérnőm az Úrban, légy bátor! (...) Tekints szüntelenül Jézusra, és légy bátor! – *Isten fiai és leányai*, 191. o.

December 25., szerda – Céltudatosság és szenvedély

Lelkünk legjobb motiváló erői a hit, remény, szeretet, és ha helyes mederben tartjuk, a Biblia tanulmányozása ezeket erősíti. A Biblia iro-

dalmi értéke – a jelképrendszerek és kifejezések gazdagsága – csak a keret, hiszen valódi tartalma a szentség szépségében rejlik. Azoknak az embereknek a leírásaiból, akik Istennel jártak, a Mindenható dicsőségének sugarait foghatjuk fel. Benne, aki mindenestől fogva kívánatos, azt a személyt láthatjuk, akit szemlélve a föld és az ég minden szépsége csak halvány árnyék. „Én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” (Jn 12:32) Amikor a Biblia tanulmányozása közben a Megváltót szemléljük, lelkünkben feltámad a hit, az imádat és a szeretet rejtélyes hatalma. Krisztus arcát szemlélve olyanná változunk át, mint akit csodálunk...

A mennyei öröm és békesség forrásait feltöri lelkünkben az ihletett Ige, és hatalmas folyóvá lesznek, így befolyásunkkal felüdíthetünk mindenkit, akivel csak kapcsolatba kerülünk. Legyenek a mai fiatalok is olyanok, akik Bibliával a kezükben nőnek fel, befogadják annak életadó energiáját, és áldások folyóit árasztthatják szerte a világba, olyan befolyást, amelynek gyógyító és vigasztaló hatását aligha foghatjuk fel. Élő vizek forrásai ezek, amelyek örök életre törnek fel. – *Nevelés*, 192. o.

Utasítást kaptam, hogy így szóljak hozzátok: haladjatok előre körültekintően, tegyétek mindenkor, amit az Úr parancsol. Haladjatok bátran! Legyetek bizonyosak benne, hogy az Úr azokkal lesz, akik szeretik és szolgálják Őt. Isten fáradozni fog szövetségét megtartó népe javára. Nem tűri el, hogy szégyenné váljanak. Az Úr megtisztít mindenkit, aki átengedi neki magát, és a föld dicséretévé teszi őket. A világon semmi sem olyan becses előtte, mint gyülekezete. Nagy hatalommal tevékenykedik az alázatos és hűséges embereken keresztül. Jézus Krisztus így szól ma hozzátok: „Veletek vagyok, együttműködöm hűséges, bízó törekvéseitekkel, és értékes győzelmet adok nektek. Amikor szolgálatomra szentelitek magotokat, megerősítelek. Ha a bűnöktől és vétkektől halott lelkek felrázásán fáradoztok, eredményessé teszlek.”

A szilárd hit és önzetlen szeretet legyőzi a nehézségeket, amelyek a támadó hadviselés kerékkötőiként a kötelesség ösvényein támadnak. Amikor a lélekmentés munkájában a hittől ihletettek előretörnek, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradoznak el.

Biztosítalak benneteket, hogy ha a helyes utakon fáradotok, Isten odahat, hogy ellenségeitek békében éljenek veletek. Támogatni és erősíteni fog titeket. – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 242–243. o.

Akik kiállnak Isten nevének védelmére, és bármi áron is fenntartják az igazság tisztaságát, azokra sokrétű próba vár, mint az Üdvöztőre a kísértés pusztájában... Akik összhangban állnak Istennel, akik a bele vetett hitből merítenek erőt szembeszegülni a gonosszszággal, és amellet állni ki, ami helyes, azok mindig súlyos összetűzésekre keverednek, és gyakran magukra hagyatva kell helytállniuk. Mégis értékes győzelmeket aratnak, míg Istent teszik támaszuknak. Az Ő kegyelme lesz az erejük. Erkölcsi érzékenységük éles és tiszta lesz, erkölcsi erejük pedig kibírja a gonosz áramlatokat. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 302. o.

December 26., csütörtök – Alázat és kitartás

Ezsdrás és társai eltökélték, hogy Istent félik, neki engedelmeskednek, és teljesen Őbelé vetik bizalmukat. Nem építenek ki kapcsolatot a világgal, Isten ellenségeinek segítségét és barátságát keresve. Akár a sokasággal, akár alig egynéhánnyal tartottak, tudták, hogy a siker csakis Istentől jön. Nem kívánták, hogy eredményességüket gonosz emberek gazdagságának vagy tekintélyének tulajdonítsák az emberek.

Ezsdrás vállalta a kockázatot, hogy Istenre bízta ügyét. Tudta, ha fontos feladatukban csődöt mondanának, az azért lenne, mert nem tartották magukat Isten követelményeihez, és az Úrnak ezért nem állt módjában segíteni nekik. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1134. o.

Krisztust kell szemlélnünk. Az ember azért tartja magát igaznak, mert nem ismeri Krisztust. Ha Jézus tiszta és tökéletes lényét figyeljük, igazi megvilágításban látjuk meg saját gyengeségünket, szegénységünket és hibáinkat. Meglátjuk magunkat öngazultságunk rongyaiban. Felismerjük, hogy éppoly elveszettek és gyógyíthatatlanok vagyunk, mint minden más bűnös. Belátjuk, hogy ha üdvözülni fogunk, azt nem a saját jószágunknak köszönhetjük, hanem Isten végtelen kegyelmének...

A maga erejével senki sem szabadulhat meg énjétől, csupán hozzájárulhatunk ahhoz, hogy Krisztus elvégezze bennünk ezt a munkát. Mondjuk el hát szívünk mélyéből: Uram, vedd a szívemet, mert én magam nem tudom odaadni! A szívem a tied, tartsd meg tisztán, mert én nem tudom megőrizni! Ments meg akkor is, ha ellenállok, ha gyenge vagyok, ha téged nem tükrözlek! Alakíts, formálj, emelj fel abba a tiszta, szent légkörbe, ahol szereteted gazdag árja átjárhatja lelkem! – *Krisztus példázatai*, 159. o.

Krisztus életével, tanításaival és példájával megvilágított tökéletes magyarázatát adta az önzetlen szolgálatnak, amelynek az eredete Istenben van. Isten nem önmagáért él. A világ megteremtésével és minden dolgok fenntartásával állandóan másokért szolgál. (...) „Felhozza az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” (Mt 5:45) A szolgálatnak ezt az ideálját Isten rábízta Fiára. Azért adta Jézust ennek a világnak, hogy az emberi nemzetségnek legyen a feje, és példájával megtaníthasson bennünket arra, hogy mit is jelent másokért élni. Egész életét a szolgálat törvénye szerint élte. Mindenkin segített, és mindenkinek szolgált. Krisztus így élte, így töltötte be Isten törvényét. Példájával megmutatta, hogy miként kell nekünk is engedelmeskednünk Isten törvényének.

Jézus újra és újra megkísérelte bevezetni és megerősíteni ezt az alapelvet a tanítványai között. Mikor Jakab és János elé terjesztették kérésüket az elsőbbség elnyeréséért, Jézus azt mondta nekik: „Aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok.” (Mt 20:26) Az én királyságomban nincs semmi helye az előnyben részesítés és az elsőség alapelvének. Az egyetlen nagyság az alázatosság nagysága. Az egyetlen megkülönböztetés abban található meg, hogy ki milyen odaadással szolgálja a többieket. – *Jézus élete*, 649–650. o.

December 27., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út: „Az ima: magasztos kiváltságunk” című fejezet.